

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **nezletilá M. Z.**, narozená X,
osoba bez státní příslušnosti,
místem pobytu X,
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 834, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2018, č. j. MV-62897-5/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 7. 2018, č. j. MV-62897-5/SO-2018, se pro vadu řízení **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně, která je nezletilým dítětem, se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2018, č. j. MV-62897-5/SO-2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-8471-17/TP-2017, jímž byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě poukázala na to, že je osobou bez státní příslušnosti, jež však v České republice žije již řadu let, chodí zde do školy, přičemž po celou dobu pobývá na území pouze na základě doplňkové ochrany, což pro ni představuje nežádoucí provizorium. Žalobkyně přitom usiluje o státní občanství. Podmínkou pro jeho získání je vydání povolení k trvalému pobytu, k čemuž jí mají být nápomocny i orgány veřejné správy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami. V daném případě např. Úmluvou o právech dítěte vyhlášenou ve Sbírce zákonů pod č. 104/1991 (dále jen „Úmluva o právech dítěte“), zejména pak jejími články 3 bodem 1, či článkem 7 body 1 a 2. Za uvedeného skutkového stavu proto žalobkyně považovala za nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, pokud jí byla ze strany správních orgánů zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu pouze z důvodu údajného nedoložení zajištění prostředků k pobytu. Ty žalobkyně v řízení prokazovala, podle správního orgánu I. stupně ale nikoliv v dostatečné výši pro zajištění obživy své a s ní společně posuzovaných osob.
3. Uvedenou argumentaci žalobkyně uplatnila i v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný se s ní nicméně řádně nevypořádal, v důsledku čehož žalobkyně považovala žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný pouze konstatoval, že ze strany žalobkyně nebylo nijak specifikováno, čím by u ní mělo dojít k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 (dále jen „Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod“), a to ačkoliv žalobkyně uvedenou mezinárodní smlouvou nijak neargumentovala a obdobně jako v žalobě poukazovala na porušení Úmluvy o právech dítěte. Obdobně pokud žalovaný ve svém rozhodnutí odkazoval na judikaturu soudů, měla žalobkyně za to, že na její případ nebyla dostatečně přílehlavá, neboť se netýkala cizinců, kteří v České republice pobývají na základě doplňkové ochrany. Žalovaný podle žalobkyně dokonce v odůvodnění odkazoval na Úmluvu o právním postavení osob bez státní příslušnosti vyhlášenou ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 108/2004 (dále jen „Úmluva o právním postavení osob bez státní příslušnosti“), především její článek 32, jenž smluvní státy vyzývá k řešení problémů bezdomovectví a s tím spojeného umožnění naturalizace, sám se jí ale neřídil.
4. Konečně žalobkyně byla i toho názoru, že žalovaný přezkoumatelným způsobem nezdůvodnil ani skutečnost, z jakých důvodů neuznal jako doklad o zajištění prostředků k pobytu pracovní smlouvu matky žalobkyně doloženou v průběhu odvolacího řízení, která jí zaručovala měsíční mzdu ve výši 6 500 Kč měsíčně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Úvodem shrnul průběh správního řízení a dále doplnil, že v jeho rámci bylo zjištěno, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

příjem matky žalobkyně byl tvořen pouze z vyplacených dávek státní sociální podpory, které ale nesplňovaly zákonné požadavky na započitatelný příjem. Odměna matky z pracovního poměru u společnosti Afthonia s. r. o. pak nemohla být dodatečně zohledněna z důvodu, že k ukončení pracovní činnosti došlo ke dni 31. 12. 2017. Žalobkyně v této souvislosti sice v odvolacím řízení předložila novou pracovní smlouvu matky uzavřenou dne 15. 1. 2018 se společností Contact Line, o. p. s. se stanovenou odměnou ve výši 6 500 Kč a dále pracovní smlouvu bratra žalobkyně uzavřenou dne 6. 4. 2018 se společností Promotherm, s. r. o. s předpokládanou mzdou ve výši 15 000 Kč, přes opakované výzvy však ke smlouvám nedoložila potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí, potažmo výplatní pásky za příslušné období (s výjimkou jediné, kde nicméně výše pracovní odměny nedosahovala zákonem požadované minimální hodnoty prostředků nutných k pobytu).

6. Co se týče otázky zkoumání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaný poukázal na to, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí posuzoval délku pobytu žalobkyně na území, její pobytová oprávnění, rodinnou situaci i ekonomické poměry. Dle žalovaného ale není úkolem správních orgánů, aby z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy týkající se tvrzené nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, odpovědnost za to, že se relevantní skutečnosti dozví, je proto primárně na žadateli o pobytové oprávnění. V tomto smyslu žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů, dle níž mimo jiné platí, že dojde-li k odepření povolení k trvalému pobytu, nutně to nemusí, na rozdíl např. od vyhoštění, znamenat pro cizince intenzivní zásah, neboť ten může využívat i jiných oprávnění umožňujících mu pobývat na území České republiky.
7. V souvislosti s uvedeným se žalovaný vyjádřil i k Úmluvě o právním postavení osob bez státní příslušnosti, jež těmto osobám zaručuje, že s nimi nebude zacházeno hůře než s jinými cizinci se státní příslušností. Podle žalovaného nicméně ani z této úmluvy nijak nevyplývá, že by Česká republika byla povinna udělovat osobám bez státní příslušnosti povolení k trvalému pobytu, obdobně to neukládá ani žalobkyní zmiňovaná Úmluva o právech dítěte.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s takovýmto projednáním vyslovila svůj souhlas a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti.
11. Dne 6. 6. 2017 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k trvalému pobytu. Protože k žádosti nebyly připojeny doklady o zajištění prostředků k pobytu na území, vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni dne 9. 6. 2017 k jejich doložení a současně ji poučil o tom, jakými listinami může splnění podmínky minimální výše požadovaných příjmů prokázat.
12. Dne 16. 6. 2017 doložila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně rozpis dávek státní sociální podpory vyplácený její matce L. Ch. – jednalo se o přídavek na dítě (žalobkyni a jejího bratra) a příspěvek na bydlení.
13. Dne 23. 8. 2017 správní orgán I. stupně žalobkyni znovu vyzval k odstranění vad žádosti týkající se doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
14. Dne 6. 11. 2017 předložila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně pracovní smlouvu uzavřenou její matkou se společností Afthonia s. r. o. dne 11. 10. 2017 za sjednanou odměnu ve výši 13 502 Kč měsíčně. Pracovní poměr byl sjednán do dne 31. 12. 2017.
15. Dne 8. 11. 2017 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
16. Dne 7. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně shora uvedené rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl. Proti němu žalobkyně brojila odvoláním, v jehož rámci mimo jiné obdobně jako v žalobě argumentovala i porušením Úmluvy o právech dítěte. Současně žalovanému předložila novou pracovní smlouvu uzavřenou její matkou se společností Contact Line, o. p. s. dne 15. 1. 2018 za sjednanou odměnu ve výši 6 500 Kč měsíčně a dále pracovní smlouvu bratra žalobkyně S. Z. uzavřenou se společností Promotherm, s. r. o. dne 4. 6. 2018 za sjednanou odměnu ve výši 15 000 Kč měsíčně. K ní následně doložila i výplatní pásku bratra za měsíc duben 2018, podle níž mu byla vyplacena mzda v částce 14 171 Kč.
17. O odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 2. 7. 2018 tak, jak bylo uvedeno shora.
18. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zejména s ohledem na námitky a argumenty žalobkyně uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
19. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

20. Podle § 89 odst. 2 správního řádu platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
21. Soud s odkazem na shora citované ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, dostupný obdobně jako všechna dále citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz), neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, „[v]ýrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřípustná [...]. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“
22. Úkolem žalovaného jako odvolacího správního orgánu tedy bylo v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí, a to zejména v rozsahu žalobkyní uplatněných námitek. Ta v daném případě uplatnila v rámci svého odvolání (a to již opakovaně) argumenty týkající se nutnosti poměřovat přiměřenost zamítavého rozhodnutí týkajícího se její žádosti o povolení k trvalému pobytu mimo jiné i s Úmluvou o právech dítěte, jíž je Česká republika vázána. Jak nicméně vyplynulo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný na straně 7 namísto toho uvedl, že „[d]alší námitka odvolatelky se týkala čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Komise k tomuto uvádí, že odvolatelka nijak nespecifikovala, čím správní orgán prvního stupně porušil tento článek Úmluvy a tuto námitku shledala Komise jako nepřezkoumatelnou“.
23. Pochybení se však v předmětné věci dopustil naopak žalovaný, neboť se řádně nevypořádal s námitkou uplatněnou žalobkyní v rámci odvolání. Ta totiž nejen, že nesměřovala žádnou svoji argumentaci vůči Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod, ale naopak konkrétně vymezila, z jakých důvodů má za to, že prvostupňové rozhodnutí je ve svých důsledcích nepřiměřené ve vztahu k Úmluvě o právech dítěte. Pokud se tedy žalovaný v odůvodnění zabýval jinou mezinárodní smlouvou, jíž je Česká republika vázána, nebyl by jeho postup na škodu jen v případě, že by dále uvedl i důvody, pro které má rovněž žalobkyní poukazovanou úmluvu za nepřiléhavou. Takto ale žalovaný nepostupoval, v důsledku čehož zůstala daná odvolací námitka nevypořádána. S ohledem na uvedenou skutečnost je nutné žalobou napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek důvodů. Předmětná žalobní námitka je tudíž důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

24. Přestože již jen uvedené pochybení je zcela dostačujícím pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, soud dále zkoumal, nakolik se žalovaný v odvolacím řízení zabýval i žalobkyní předloženou pracovní smlouvou ze dne 15. 1. 2018, jež její matce zaručovala příjem v částce 6 500 Kč měsíčně.
25. Podle § 70 odst. 2 písm. d) věty před středníkem zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1).
26. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.
27. Nejvyšší správní soud v této souvislosti (byť ve vztahu k odlišnému dokladu prokazujícímu zajištění prostředků k trvalému pobytu na území) v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018-29, konstatoval, že zákon o pobytu cizinců v § 71 odst. 1 neudává taxativní výčet jediné možných listin, které lze k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít, nýbrž je obecně přijatelné, aby byl prokazován i jinými výslovně neuvedenými. V daném případě žalobkyně žalovanému v odvolacím řízení předložila pracovní smlouvu uzavřenou její matkou dne 15. 1. 2018 se stanovenou odměnou 6 500 Kč měsíčně. Žalobkyně sice v této souvislosti namítala, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s uvedeným podkladem nezabýval a neosvětľil, z jakých důvodů ji neuznal jako doklad o zajištění příjmů, soud však s takovýmto názorem nesouhlasí.
28. Jak totiž vyplynulo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný si byl naopak předložením pracovní smlouvy matky žalobkyně (spolu s pracovní smlouvou bratra žalobkyně) vědom a na straně 5 rozhodnutí k tomuto důkazu výslovně uvedl, že *„odvolatelka byla ve výzvách, které jí byly zaslány správním orgánem prvního stupně upozorněna na to, že k příjmům ze zaměstnání je nutné doložit potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí. Potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku mohou*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

nabradit i výplatní pásky za příslušné období, pokud však mají důkazní a vypovídací hodnotu.“ K tomu soud konstatuje, že přes takto stručné zdůvodnění nelze dovodit, že by bylo žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť je naopak zřejmé, že se žalovaný nejen předloženou listinou zabýval, ale zejména pak osvětlil, proč ji samu o sobě nemohl považovat za dostatečný důkaz k prokázání skutečností týkajících se zajištění prostředků k pobytu žalobkyně na území. Je totiž třeba zdůraznit, že „pouhé“ uzavření pracovní smlouvy či dohody o pracích vykonávaných mimo pracovní poměr ještě nutně neznamená, že zaměstnanec do výkonu svého zaměstnání skutečně nastoupí a že mu bude odměna za práci vyplácena ve výši smlouvou předpokládané. Tu totiž ovlivňují různé faktory od kladných – zákonné příplatky např. za práci přesčas, čerpání dovolené, případný osobní příspěvek aj., až po záporné – např. nevyplacení části mzdy z důvodu čerpání neplaceného osobního volna, dohoda o zkrácení pracovního úvazku či pobírání náhrady mzdy či platu namísto pracovní odměny v důsledku překážek na straně zaměstnance.

29. Z uvedeného vyplývá, že pracovní smlouva mohla pro určení splnění podmínek dostatečného příjmu žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob plnit funkci pouhého podpůrného důkazu, za rozhodující by však v dané věci bylo možné považovat spíše jiné listiny (zejména potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku či alternativně výpisy z účtu, pokud by z nich výše příjmu byla bez pochyb dovoditelná). Ty však žalobkyně v rámci celého správního řízení nepředložila, ačkoliv k tomu byla opakovaně vyzvána ve výzvách ze dne 9. 6. 2017 a 23. 8. 2017. Její žalobní námitku vztahující se k předložené pracovní smlouvě matky proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť jak již bylo uvedeno, žalovaný se s daným důkazem v rámci odvolacího řízení přezkoumatelným způsobem zabýval.
30. I přes výše uvedený správný postup nicméně zůstává faktem, že se žalovaný v odvolacím řízení dopustil zásadního pochybení s ohledem na již zmíněné nevypořádání se s odvolací námitkou týkající se Úmluvy o právech dítěte. Proto soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. výrokem I. rozsudku zrušit pro vadu řízení a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Protože je pak dané pochybení odstranitelné i v řízení před žalovaným, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
31. Zcela závěrem pak soud konstatuje, že ačkoliv se převážná část argumentace žalobkyně obsažená v žalobě zaměřovala na prokázání nepřiměřenosti zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, je řešení této otázky s ohledem na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zatím předčasné, a proto soud uvedenou otázku v tomto rozsudku dále neřešil. V dalším správním řízení po skončení řízení před soudem bude ale nutné, aby se žalovaný dané problematice opětovně věnoval a dále zejména s ohledem na dobu, která již v dané věci uplynula, po případném dodatečném doložení skutečné výše příjmů osob společně posuzovaných s žalobkyní ověřil, zda požadavek na zajištění dostatečného množství prostředků pro zajištění pobytu na území v rozhodném období nesplňovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

32. Co se týče výroku II. rozsudku o náhradě nákladů řízení, jeho odůvodnění má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem Mgr. Markem Sedlákem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t. a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t., včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 6 800 Kč ve výši 1 428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. října 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z